

[Arbejdsministeren.]

ske ved direkte medlemsafstemning eller ved kompetent forsamling. Det spørgsmål har hverken lovgivningsmagten eller hovedorganisationerne hidtil blandet sig i, og regeringen finder ikke anledning til, at der her gøres indskrænkninger i organisationernes selvbestemmelse.

Dernæst de gældende bestemmelser om opsupplering ved kompetent forsamling i tilfælde af lav stemmedeltagelse. Det er en bestemmelse, der slutter sig til bestemmelserne i mæglingslovens § 12, stk. 4, om udregningen af det samlede resultat af afstemningen på arbejderside. Da det er overordentlig betydningsfuldt, at det samlede afstemningsresultat er et sandt udtryk for stillingen inden for organisationerne, hvilket selvsagt forudsætter, at der er balance i den vægt, hvormed de enkelte afstemningsområder indgår i det fælles afstemningsresultat, så er de hidtil gældende, nugældende, bestemmelser i mæglingsloven fastsat med henblik herpå.

Sammenkædningen er også et spørgsmål, man i lovforslaget ønsker at begrænse. Forligsmandens muligheder for sammenkædning stammer fra 1934, idet dog den nugældende mæglingslov i sin § 12, stk. 2, indeholder en bestemmelse, hvis betydning er, at forligsmandens sammenkædningsret må vige for modstående vedtagelser fra hovedorganisationernes side. Sammenkædningsreglerne afspejler sammenhængen i overenskomststoffet, og det kan regeringen hverken finde urimeligt eller udemokratisk.

Reglerne om, at offentliggørelse af mæglingsforslag og af afstemningens resultater forudsætter forligsmandens godkendelse eller skal foretages af forligsmanden. De regler, der gælder herom, har vist sig hensigtsmæssige. De har været overvejet af arbejdsretskommissionen, der endog var inde på, at der kunne være behov for en skærpelse af reglerne til hindring af, at pressen offentliggør forlydender eller gisninger, der kunne øve en affektbetonet indflydelse på overenskomstsituationens forløb. Den gældende mæglingslov er udformet i nøje samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter, forligsinstitutionen og repræsentanter for de større politiske partier i arbejdsretskommissionen, der afsluttede sit arbejde så sent som i 1963.

Mæglingslovens bestemmelser sigter mod,

at de både for den enkelte og for samfundet meget vigtige og meget komplicerede forhandlinger om overenskomstfornyelser på arbejdsmarkedet kan varetages på en velovervejet måde af bl. a. lønmodtagernes på demokratisk vis udpegede repræsentanter. De i det foreliggende lovforslag indeholdte bestemmelser, der som nævnt for ikke længe siden er blevet vurderet af arbejdsretskommissionen, vil betyde et tilbageskridt, og jeg kan ikke anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Bertel Pedersen: Når hr. Kai Moltke og fru Hanne Reintoft fra den socialistiske arbejdsgruppe fremsætter dette lovforslag om ændring i lov om mægling i arbejdsstridigheder og i fremsættelsestalen og bemærkningerne til forslaget omtaler bestræbelserne for at skabe et bedre klima på arbejdspladserne som fromme ønsker om at udvikle demokrati på arbejdspladserne, så harmonerer dette jo ikke rigtig med den interesse, der udvises over hele landet netop for dette emne, med alle de studiekredse, der oprettes.

Hr. Kai Moltke henviser også til, at det er en magtelite, som han så venligt også benævner som LO-spidsjerne, der er placeret i organisationens top, som optræder som formyndere. Hr. Kai Moltke fremsætter efter sin mening dette forslag som dækkende brede faglige krav. Jeg tror, at bredden i disse krav er til at oversé. Hr. Kai Moltke siger, at forligsmanden og hovedorganisationerne skal holde fingrene væk, hvad angår afstemningsformerne, og afgørelsen skal overlades til de enkelte arbejdergrupper, der selv skal arbejde under de foreslåede overenskomster. Det kan se ud, som om hr. Kai Moltke ikke mener, at det netop er de pågældende grupper organisationer, der repræsenterer de enkelte arbejdere.

Dette forslag, som er udtryk for en indblanding uden om hovedorganisationerne i de gældende bestemmelser om afstemningsregler, kan se ud som en abstrakt form for filosofi fra hr. Kai Moltkes side, når han underkender de enkelte medlemmers ret til gennem deres lokale foreninger og hovedorganisationer at godkende disse regler, som gælder for afstemninger om overenskomstforslagene. Ved nogle kongresser har der været afstemning om disse regler, både om afstemning ved kompetent forsamling